

VOIMAPARISKUNTA

15 SEKSIKÄSTÄ TARINAA
ERIKA LUSTILTA

L♡ST

VOIMAPARISKUNTA

15 SEKSIKÄSTÄ TARINAA
ERIKA LUSTILTA

L♡ST

LUST Authors

Voimapariskunta - 15
seksikästä eroottista novellia
Erika Lustilta

Lust

15 seksikästä eroottista novellia Erika Lustilta

Translator: LUST Translators

Original title: *The Power Couple - 15 sexy stories from Erika Lust*

Copyright © 2019, 2022 LUST and SAGA Egmont, Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788728182086

1. e-book edition, 2022

Format: EPUB 3.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

Ratsastustunti - eroottinen novelli

Ratsastustunti

Kesäloma alkoi vasta vähän yli viikko sitten, mutta Ellen oli alkanut jo pitkästyä. Päivät matelivat, eikä hän melkein malttanut odottaa, että pääsisi takaisin lukioon kesän jälkeen. Silloin hän pääsisi vihdoinkin pois tästä tylsästä, pikkuruisesta maalaiskylästä keskellä ei mitään, missä ei ollut juuri mitään tekemistä. Tänä vuonna hänen perheensä ei lähtisi lomalle. Ellenin molempien vanhempien piti tehdä töitä koko kesän. Ei hän oikeastaan olisi viitsinytkään lähteä lomalle heidän kanssaan, mutta juuri nyt hän olisi antanut melkein mitä tahansa päästäkseen eroon tylsyydestä. Hän laski päiviä elokuuhun, jolloin hän pääsisi takaisin opiskelija-asuntolan huoneeseensa, ja sai perhosiä vatsaansa ajatuksesta, että hänen ystävänsä Kay oli myös viimein saanut huoneen samasta asuntolasta kuin Ellen. Yhdessä he olivat jo suunnitelleet, miten sisustaisivat Kayn uuden huoneen. Viimeisimmät pari päivää he olivat istuneet Ellenin huoneessa pitkälle yöhön ja selanneet netistä kuvia pienistä, kauniisti sisustetuista huoneista. He olivat katselleet lampunvarjostimia kaikissa sateenkaaren väreissä, kullanvärisiä kynttilöitä, isoja vintage-leffajulisteita ja raidallisia vuodevaatteita. He olivat päättäneet, että Kayn piti saada iso huonekasvi, jossa oli raikkaan vihreät, ruukun laitojen yli kurottuvat lehdet, ja että he söisivät yhdessä joka ilta ja pitäisivät juhlia ystävilleen joka viikonloppu. Tänään he kuitenkin pitäisivät taukoa kaikesta suunnittelusta. He olivat sopineet, että tänään Kay opettaisi Elleniä ratsastamaan. Ellen ei ollut koskaan edes miettinyt, haluaisiko hän ratsastaa, mutta

Kay oli saanut vakuutettua hänelle, että se oli parhaita asioita maailmassa ja sitä paitsi nerokas tapa tappa-aikaa, kunnes he yhdessä palaisivat kaupunkiin tutkimaan kaikkea, mitä maaseutu ei voinut tarjota. Ja Ellen suostui aina Kayn ehdotuksiin.

He olivat sopineet tapaavansa aikaisin. Ellen oli juuri noussut vuoteesta ja seiso-i peilin edessä. Hän katseli vartaloaan. Hän riisui yöpaitana käyttämänsä t-paidan ja heitti sen lattialle. Hän mielti, millainen asu olisi paras ratsastukseen. Ellen löysi tiukat farkut kaapista ja puki niiden kanssa väljän, valkoisen t-paidan ja hupparin. Ulkona oli vielä viileää, mutta parin tunnin päästä aurinko paahtaisi jo kunnolla. Ellenillä ei ollut ratsastussaappaita, joten hän veti jalkaan matalat tennarit ja toivoi niiden kelpaavan. Matkalla ulos ovesta hän nappasi omenan ja palan leipää, jotka hän mutusti kävellessään Kayn luokse. Oli lähes täysin tyyntä, ja linnut lauloivat, kun Ellen asteli pitkässä, aamukasteisessa ruohikossa. Hän näki horisontissa ison kartanon, jossa Kayn perhe asui. Hän ohitti joitakin heidän lukuisista pelloistaan ja isoista hevosaitauksistaan. Lauma ruskeita poneja seiso-i pienen vesilammikon ympärillä aamuauringossa. Ne nostivat päätään ja katsoivat Elleniä uteliaasti, kun hän kulki ohi. Jo ennen kuin hän pääsi perille punaiselle tallille, hän kuuli hevosenkavioiden kopinan ratsastuskentältä tallin takaa. Ellen lisäsi vauhtia, ja kiertäessään kulman ympäri hän näki Kayn laukkaavan kiiltävän mustalla hevosellaan kentällä. Tottuneesti ja tyylikkäästi Kay hyppäsi hevosella esteen yli, ja tultuaan maahan hän huomasi Ellenin ja heilautti kättään. Ellen vilkutti takaisin ja käveli kenttää kiertävän puuaidan viereen. Hän kapusi alimmalle lankulle seisomaan, nojasi aitaan ja katseli Kayta, joka ratsasti vielä pari kierrosta radalla. Kay sai sen näyttämään helpolta kuin

lasten leikki. Sitten hän laskeutui ratsailta ja talutti hevosen kohti veräjää.

"Hei", Kay huudahti Ellenille hymyillen. Ellen hyppäsi alas aidalta ja meni vastaan Kayta ja tämän hevosta.

"Hei", Ellen vastasi, ojensi kätensä ja kosketti hevosen lämmintä kaulaa. Kay ojensi ohjokset Ellenille.

"Voisitko pitää sitä hetken?" Kay kysyi. Ellen nyökkäsi ja otti ohjokset vastaan, kun Kay riisui kypäränsä ja heilautti pitkiä, punaisia hiuksiaan. Kay pöyhi hiuksia sormillaan, ravisti päätään kevyesti ja puuskahti kuin hänellä olisi jo kuuma. Hän hymyili Ellenille ja ojensi tälle höyryävän kuuman kypärän.

"Sitten on sinun vuorosi", Kay sanoi ja iski silmää. Ellen kokosi hiuksensa ja veti kypärän päähänsä. Kay laski kätensä Ellenin pään ympärille, kokeili, että kypärä istui kuten pitää, ja nyökkäsi hyväksyvästi. Sitten hän tuuppasi Elleniä vähän lähemmäksi hevosta.

"Kas noin. Siinä sinun pitää seistä. Sitten voisit ottaa kiinni tästä ja asettaa vasemman jalkasi jalustimeen", Kay sanoi ja näytti Ellenille, miten tuli ottaa kiinni ja miten seistä. Ellen joutui ponnistelemaan, jotta sai nostettua jalan ylös jalustimeen ja pidettyä samalla tasapainoan yllä. Hän horjahti vähän, ja molemmat tytöt naurahtivat. Sitten Ellen tarttui satulaan ja yritti kiskoa itseään ylös, mutta joutui luovuttamaan.

"Tarvitsetko apua?" Kay hymyili, ja Ellen nyökkäsi vastaukseksi. Hän seiso i edelleen jalka jalustimessa. Kay painoi kätensä Ellenin takapuolta vasten ja työnsi samalla, kun Ellen veti itseään ylös. Touhu tuntui hassulta, ja he molemmat nauroivat, kun Ellen roikkui hevosen kyljessä kuin aloittelija, mikä hän olikin. Sitten hän onnistui pääsemään hevosen selkään ja ojentautui satulassa. Hänelle oli täysin uusi tunne istua hevosen selässä. Hän tuns i vielä Kayn lämpimien käsien painalluksen

pakaroillaan ja satulan kovan pinnan. Sahanpurun, nahkan ja kypärässä Kayn sampoon tuoksu huumasivat Ellenin päin. Kay talutti Elleniä ja hevosta kentän ympäri muutaman kerran, ja sitten he pitivät tauon Kayn satuloidessa toisen hevosistaan. Sitten he ratsastivat yhdessä hiljaa ja rauhassa kierroksen metsässä. He eivät puhuneet juuri lainkaan, nauttivat vain rasahduksista kavioiden katkoessa pikkuoksia metsämaassa ja lintujen laulusta. Ilma lämpeni vähitellen, ja kun aurinko oli korkeimmillaan, he päättivät lopettaa päivän ratsastustunnin ja mennä Kayn kotiin.

Ellen oli aina katsonut Kayta ylöspäin. Kay oli arvoituksellinen niin, että saattoi joskus vaikuttaa ylimieliseltä tai kyllästyneeltä, mutta sitten yhtäkkiä ja yllättäen soi kaiken huomionsa Ellenille ja sai hänet tuntemaan itsensä ihanaksi ja ainutlaatuiseksi. Jo Kayn perheen tapa asua sai Ellenin tuntemaan, että hän oli päässyt mukaan seikkailuun. Kaylla oli aivan oma siipensä valtavassa, vanhassa kartanossa, kun hän oli kotona käymässä. Kayn huone oli koristeltu hänen ratsastuskilpailuissa voittamallaan ruusukkeilla ja mitaleilla, ja hyllyllä vanhanaikaisen takan yllä oli pitkä rivi erikokoisia näkinkenkiä, jotka Kay oli löytänyt rannalta tai saanut lahjaksi isoäidiltään. Kaylla oli myös ihan oma valtava kylpyhuone, jonka keskellä komeili uutuuttaan kiiltävä kylpyamme. Toisella puolella seinällä oli iso peili ja toisella meikkauspöytä, joka oli kukkuroillaan Kayn kynsilakkoja, huulipunia ja saippuoita. Tänäpäin on sellainen päivä, jolloin Kay huomioi Elleniä ylenpalttisesti ja kohteli tätä kuin prinsessaa. Kay täytti ammeen miellyttävän lämpimällä vedellä ja öljyllä, joka täytti koko kylpyhuoneen piparmintun tuoksulla. Niin Ellen sai rentouttavan kylvyn elämänsä ensimmäisen ratsastustunnin jälkeen. Ellen riisui

nopeasti vaatteet ja upottaui veteen. Kay nosti tuolin ammeen viereen. Ellen lepuutti päätään ammeen laitaa vasten ja katsoi vieressä istuvaa Kayta.

"Miten viime viikonloppu sitten sujui?" Ellen kysyi uteliaana, vaikka olikin hieman epävarma siitä, halusiko hän kuulla vastauksen. Kay oli viettänyt viikonlopun tätinsä luona. Tädin naapurilla oli poika, joka oli aina ollut rakastunut Kayhyn. Kay vähän kierteli ja kaarteli virnuillen, mutta kertoi kuitenkin.

"No siis, me yritettiin, tiedäthän, mutta ei se oikein sujunut."

"Mitä tarkoitat? Eikö hän saanut sitä sisään?"

"Hahhah, niin kai. Kyllä hän olisi saanut, mutta minua ei oikein huvittanut. Niinpä me vain pussailtiin vähän aluksi."

"Entä sen jälkeen?" Ellen naurahti, mutta hänestä ei oikein tuntunut hauskalta. Hän ei täysin ymmärtänyt, miksi.

"Sitten otin siitä kiinni kädelläni, ja hän kiihottui täysin. En oikein tykännyt siitä, joten pyysin häntä tekemään sen itse niin, että minä katselin", Kay vastasi. Ellen naurahti taas. Hänellä oli helpottunut olo, kun Kay jatkoi.

"Tykkäsikö hän siitä?" Ellen kysyi.

"Luulen niin. Ainakin hän laukesi kamalan nopeasti", Kay virnisti ivallisesti. "Jälkeenpäin hän näytti todella tyytyväiseltä itseensä", Kay huokaisi.

"Ehkä minä olin hieman halpamainen", Kay lopetti.

"Hah! Takuulla olit", Ellen sanoi. Kay virnisti, työnsi kätensä nopeasti veteen ja roiskutti vettä Ellenin päähän. Sitten Kay nojautui taas taaksepäin tuolissaan ja huokaisi syvään.

"Ehkä minä en vain tykkää kenestäkään", Kay sanoi surullisesti.

"Mutta sehän on hyvä juttu", Ellen sanoi.

"Mitä tarkoitat?"

"Että pidät siitä, ettet ole rakastunut."

Kay virnisti itsevarmasti ja hymyili. Ellen piti siitä, kun hän sai Kayn hymyilemään siten. Ellen ojentautui hieman ammeessa. Yhtäkkiä hän huomasi, että häneen sattui. Hän puristi silmänsä kiinni ja päästi pienen voihkaisun. Kay katsoi häntä.

”Sattuuko sinuun?” Kay kysyi.

”Joo”, Ellen vastasi. Kay työnsi kätensä veteen ja siveli sillä Ellenin reittä. Nopeasti hän levitti Ellenin reidet.

”Sattuuko täältä?” Kay kysyi ja painoi pehmeästi Ellenin häpyä, ennen kuin otti kätensä taas pois vedestä.

”Joo...” Ellen vastasi ja katsoi ihmeissään Kayta. Kaikki kävi niin nopeasti, ettei hän ollut varma, mitä juuri oli tapahtunut. Koskettiko Kay tarkoituksella Elleniä sieltä? Ellen ei huomannut Kayn ilmeen muuttuneen, vaan tämä näytti yhtä hillityltä kuin yleensäkin.

”On ihan tavallista, että paikkoihin sattuu satulan jäljiltä pari ensimmäistä kertaa”, Kay sanoi ja nojautui taaksepäin tuolissaan. Ellen nyökkäsi.

Myöhemmin, kun Ellen oli palannut taas kotiinsa, hän ei voinut olla mieltimättä tapahtunutta. Hän oli jo mennyt vuoteeseen, mutta ei saanut unta. Hänen lapsuudenhuoneensa oli tukahduttavan kuuma, ja vaikka hän oli avannut ikkunan, ilma tuntui seisovan paikoillaan. Ellen makasi selällään pää tyynyllä jääpala otsallaan ja mietti, mitä Kayn luona oli tapahtunut. Ellen ei tiennyt, oliko hän yhä hellänä satulan jäljiltä, vai jyskyttikö Kayn sormien kosketus edelleen hänen jalkovälissään. Ellen sulki silmänsä ja tunsi veden valuvan sulavasta jääpalasta alas hänen kasvoillaan. Hän kuuli yhä Kayn äänen. ”Sattuuko täältä?” Ellen huokaisi ja kuvitteli Kayn huulet omiaan vasten, Kayn kädet vartalollaan, Kayn rinnat. Ellen kääntyi kyljelleen, otti tyynyn jalkojensa väliin, puristi häpyään tyynyä vasten ja hinkkasi sitä edestakaisin. Hän tunsi

nänniensä jäykistyvän, ja jyskyttävä tunne jalkovälissä vain kasvoi. Ellen kuvitteli, että Kay istui hänen takanaan ammeessa, suuteli häntä kaulaan ja liu'utti käsiään alas Ellenin vartaloa kohti tämän häpyä. Ellen työnsi kätensä pikkuhousuihin ja kosketti paikkaa, johon Kay oli koskenut häntä aikaisemmin. Ellen kuvitteli, että Kayn kädet koskettivat häntä. Ellen huokaisi. Se tuntui yhtä aikaa väärältä ja aivan oikealta. Ellen oli aina ihailut Kayta mutta ei ollut koskaan ennen ajatellut tätä näin. Ellen lopetti, nousi istumaan vuoteessa ja katsoi ulos ikkunasta. Hän ei täysin ymmärtänyt, mitä hänelle oli tapahtumassa, miksi Kay täytti hänen koko sisimpänsä. Ellen nousi ylös ja istui tietokoneensa ääreen yrittäen saada ajatuksensa muualle. Hän ei kuitenkaan voinut lakata ajattelemasta Kayta. Ellen meni Kayn Facebook-profiiliin ja katseli kuvia hänestä. Kay hymyili kameralle melkein kaikissa kuvissa. Ellen klikkasi kuvaa toisensa jälkeen ja pysähtyi kuvaan, jossa Kayn pitkät, punaiset hiukset hulmusivat tuulessa ja hänen poskensa hehkuivat. Ellen katsoi kuvaa pitkään ja tunsi jälleen jyskytyksen jalkovälissään. Hän painoi itseään tuolia vasten, liikutti lantiotaan edestakaisin ja kurotti pöydältä tietokoneen vierestä pyyhekumin. Hän sulki silmänsä ja sujautti pyyhekumin pikkuhousuihinsa. Hän painoi sitä klitoristaan vasten ja pani jalkansa ristiin. Hänen koko vartalonsa tuntui pehmeältä, ja hän huomasi jalkovälinsä kostuvan ja lämpiävän. Ellen huokaisi ja liikutti itseään edestakaisin tuolilla. Sitten hän pysähtyi äkisti. Hän ja Kay olivat ystäviä, eivät muuta! Hänen täytyi lakata ajattelemasta Kayta tällä tavoin. Ellen heittäytyi vuoteelle, painoi päänsä tyynyyn ja vaipui uneen.

Seuraavana päivänä he olivat taas menossa ratsastamaan. Ellen yritti näyttää huolettomalta ja olla ajattelematta, mitä eilen oli tapahtunut. Hänen sydämensä alkoi kuitenkin

lyödä nopeammin heti, kun hän näki Kayn. Ellen oli varma, että sydämenlyönnit kuuluivat ulkopuolelle, niin rajuilta ne tuntuivat. Aurinko paahtoi, oli vielä lämpimämpää kuin eilen, ja Kaylla oli keltainen, hihaton paita yllään. Hänen punaiset hiuksensa työntyivät esiin kypärän alta ja säihkyivät kilpaa auringon ja keltaisen puseron kanssa. Kay hymyili Ellenille ja heilautti kättään. Hän näytti aivan samalta kuin yleensä, eikä Ellen huomannut hänessä mitään erikoista. Ellen alkoi epäillä, luuliko hän vain sen tapahtuneen, luuliko Kayn käden koskettaneen hänen häpyään. He satuloivat hevoset ja ratsastivat taas kierroksen metsässä. Eilisen tapaan he eivät puhuneet juuri lainkaan retken aikana, nauttivat vain luonnon rauhasta ja puiden suurten, vihreiden lehtien varjosta. He pitivät tauon ja söivät eväitä korkeassa, kuivassa ruohikossa, kunnes palasivat Kayn kotikartanolle. He ratsastivat hiljaa takaisin metsän halki, ja koko paluumatkan ajan Ellenin ajatukset palasivat ammeeseen ja Kayn käteen hänen jalkojensa välissä. Kun he viimein olivat jälleen ylellisessä kylpyhuoneessa, Ellenin koko vartalo melkein tärisi. Hän oli hermostunut, kaikki tuntui tapahtuvan kuin hidastettuna. Ellen yritti arvata Kayn ajatukset, mutta hänestä ei huomannut mitään. Kay oli pannut veden valumaan, ja täyttyvän ammeen kohina oli pitkään ainoa ääni kylpyhuoneessa. Ellen alkoi riisuutua, hitaasti vaate kerrallaan, kunnes hänellä oli enää pikkuhousut jalassa. Hän oli epävarma siitä, mitä nyt tapahtuisi, ja tunsi riisuutuessaan Kayn katseen vartalollaan. Kay ei teeskennellyt tekevänsä mitään muuta. Hän vain seiso rauhallisena ja tarkasteli ystäväänsä. Sitten hän sulki vesihanan ja katsoi Elleniin kuin sanoakseen, että nyt tämä voisi nousta ammeeseen. Ellen riisui pikkuhousut ja upottautui veteen kuten eilenkin. Jokainen säie hänen vartalossaan väreili. Epävarmuutensa keskellä Ellen tunsi

olevansa ihmeen jännittynyt. Tapahtuisiko tänäänkin jotakin? Ellen katsoi Kayta, joka hymyili hänelle ja asettautui polvilleen lattialle ammeen viereen. Kay katsoi häntä tiiviisti, ja Ellenin sydän takoi yhä nopeammin. Ellen tunsi olevansa täysin Kayn armoilla. Hän antaisi Kayn tehdä nyt mitä tahansa. Kay siirtyi lähemmäksi ja nojasi ammetta vasten. Kayn kasvot olivat nyt niin lähellä Elleniä, että Ellen tunsi hänen hengityksensä poskellaan ja haistoi hänen sampoonsa. Sitten Kay ojensi kätensä ammeen laidan yli ja kasto sen veteen. Tällä kertaa Ellenille oli selvää, mitä tapahtui. Hän tunsi taas Kayn käden reidellään. Tällä kertaa käsi ei liikkunut ohimennen. Hitaasti ja varmasti Kay vei kätensä alas Ellenin reittä ja levitti ne erilleen. Hän katsoi samalla Elleniä silmiin kuin nähdäkseen tämän jokaisen reaktion. Ellen ei voinut kätkeytyä Kayn katseelta eikä peitellä, että hän halusi juuri tätä. Kayn käsi kosketti Ellenin häpyä, sormet painautuivat klitorista vasten, kun Kay nojautui aivan kiinni Elleniin ja kuiskasi:

”Sattuuko sinua täältä?”

Kay katsoi Elleniä odottaen vastausta.

”Joo”, Ellen kuiskasi ja huokaisi. Hänen koko vartalonsa janosi Kayta, ja viimeinkin tapahtui se, mitä hän oli toivonut ja mistä hän oli haaveillut eilisestä lähtien.

Kay työnsi Elleniä lempeästi kylpyammeen reunaan vasten vapaalla kädellään, ja Ellen nojasi päätään taaksepäin, kun Kay painoi sormensa Ellenin märkää häpyä vasten. Hän kieritteli sormiaan Ellenin klitoriksella, ja Ellen tunsi, miten lämpeni ja muuttui ikään kuin virtaavaksi ja pehmeäksi. Kay liikutti sormiaan yhä nopeammin, ja Ellen liukui alemmaksi ammeessa. Hänen piti puristaa käsillään ammeen laitoja, jotta hänen päänsä pysyi pinnalla. Ellen voihki. Kay työnsi sormet Ellenin sisään, eikä Ellen voinut enää hillitä itseään. Hän nojautui Kayta kohti, suuteli tätä kaulaan ja veti tyttöä lähemmäksi itseään. Ellen tarttui

Kayn niskaan ja tunsi Kayn pitkien hiusten kutittavan käsivarttaan. Ellenin teki mieli repiä Kayta hiuksista, mutta hän maltoi mielensä. Sen sijaan hän näykkäisi Kayn korvannipukkaa ja kuiskasi pyytäen tätä jatkamaan, antoi itsensä vaatia sitä Kaylta. Sitten hän suuteli Kayta syvään suulle. He suutelivat pitkään, ja Kayn kieli oli lämmin ja pehmeä. Kayn huulet maistuivat ja tuoksuivat mansikkahuulirasvalta. Kay otti taas tilanteen hallintaansa ja puraisi Elleniä huuleen siirtäessään kätensä Ellenin jalkovälistä rinnoille ja nipistäessään hänen nänninsä jäykiksi. Ellen ei enää ujostellut, ja Kayn hyväillessä hänen rintojaan Ellen kosketteli itseään. Tuntui kuin Kayn kädet olisivat näyttäneet hänelle jotakin, mistä hän ei tiennyt pitävänsä, mihin hän ei tiennyt vartalonsa edes kykenevän. Ellen tunsi vartalonsa heräävän, ja hän tunsi itsensä yhä sähköisemmäksi. Ellen halusi tuntea Kayn vartalon omaansa vasten, koskea Kayn rintoihin ja tuntea, oliko hänen ystävänsä yhtä märkä kuin hän itse oli. Hän kurotti taas kohti Kayta, mutta Kay työnsi häntä ammeessa taaksepäin ja painoi toisen kätensä lujaa ja nopeasti Ellenin hävylle. Toisella kädellä Kay painoi Ellenin vartaloa ammeen laitaa vasten. Ellenillä ei ollut enää omaa tahtoa, hän sulki silmänsä ja luovutti vartalonsa Kayn käsiin. Hän huokaili yhä syvemmin, voihi yhä äänekkäämmin, kun Kayn kädet ja sormet käsittelivät vakaasti hänen häpyään, kunnes Ellenin koko vartalo värisi ja hänen oli pakko huutaa. Vesi ja Ellenin vartalo aaltoilivat Kayn kosketuksista. Ellen laukesi monta kertaa, ennen kuin Kay nosti hitaasti kätensä pois vedestä, ja Ellen lysähti hengästyneenä ja uupuneena lämpimään veteen. Tytöt katsoivat toisiaan. Hetken vaitonaisuus ja ihmettely painui kuvaksi Ellenin muistiin. Sitten molemmat alkoivat nauraa samaan aikaan helpottuneina, yllättyneinä ja onnellisina. Kaikkea yhdellä kertaa, ja Ellen tajusi äkkiä toivoneensa

tätä aina. Hänen ystävyytensä Kayn kanssa oli ollut kuin taikaa ensi kerrasta lähtien, kun he tapasivat toisensa, mutta vasta nyt hän oli ymmärtänyt, miksi. Kay hymyili hänelle ja nousi hitaasti lattialta. Sitten tämä nosti puseronsa pään yli ja viskasi vaatteen lattialle. Elleniin katsoen Kay avasi rintaliivinsä ja antoi niidenkin pudota lattialle. Ellen katsoi tarkkaan ystävänsä rintoja. Ne olivat suuremmat kuin Ellenin, täyteläiset ja pyöreät, ja nännit olivat aivan tummanruskeat ja törröttävät. Rinnat hyllyivät kuin irtonaisina vartalosta, kun Kay kumartui kiskomaan tiukat ratsastushousut yltään. Ellen seurasi kaikkia Kayn liikkeitä katseellaan, tutki tarkkaan jokaisen vartalon kaaren. Lopuksi Kay riisui pikkuhousunsa, astui ammeeseen Ellenin kanssa ja istuutui häntä vastapäätä. He nauroivat taas niin, että vettä loiskui ammeesta.

”Sattuuko sinua vielä?” Kay kysyi. Ellen pudisti päätään.

”Ei, ei enää”, Ellen vastasi. ”Se auttoi.” He nauroivat taas, ja Kay roiskutti vettä Ellenin päälle. Ellen esitti suuttuvansa ja roiskutti vielä enemmän vettä vuorostaan Kayn päälle. Lopulta kylpyhuoneen lattia lainehti vettä, ja amme oli jo melkein tyhjä. He nauroivat nauramistaan, kunnes lopulta he olivat niin hengästyneitä, ettei happi riittänyt enää nauramiseen eikä puhumiseen. Tuli hiljaista. Pitkään he vain istuivat ammeessa katsomassa toisiaan sanomatta mitään. Välillä toinen alkoi hihittää, ja hihitys tarttui toiseen, mutta sitten he taas vakavoituivat. Ellenin sydän alkoi taas lyödä lujaa. Hän katsoi Kayta ja yritti arvata, mitä tämä ajatteli. Ellenin teki mieli siirtyä lähemmäksi, tuntea kaikki Kayn pehmeät muodot käsillään ja kokeilla, saisiko hän ystävänsä värisemään samalla tavalla kuin tämä hänet. Yhtäkkiä häntä kuitenkin taas ujustutti. Ellen huomasi etäisyyden palaavan, hänen ystävänsä oli taas arvoituksellinen ja saavuttamaton. Kay istui hiljaa ja kieputti yhtä märistä, punaisista kiharoistaan

sormiensa välissä ja puristi siitä vettä. Tipat putosivat Kayn toiselle rinnalle. Sitten Kay nosti katseensa päättäväisesti Ellenin kasvoihin.

”Huomenna ratsastamme rannikolle”, Kay tokaisi. Ellen nyökkäsi ja pidätti hengitystään.

”Vesirajassa on ihanaa ratsastaa”, Kay jatkoi. ”Hevoset aivan hullaantuvat siitä. Sinun pitää kokea se.”

”Niinkö?” Ellen kysyi ja ojentautui ammeessa. Hän näki mielessään, miten he ratsastivat rannalla vesirajassa, miten hevoset laukkasivat niin, että vesi pärskyi jalkojen ympärillä.

”Niin”, Kay vastasi. ”Tavataan tallilla kello 10.” Ellen nyökkäsi taas. Kay päätti, kuten oli aina tehnyt. Ellenin mielestä jokin Kayssa säteili, kun tämä sai päättää. Niin sen kuului olla, niin heidän välillään tulisi aina olemaan. Elleniä jännitti, mitä huomenna tapahtuisi. Hänen teki mieli kysyä, mihin he menisivät ja mitä Kay oli suunnitellut heidän tekevän. Hän olisi halunnut tietää, menisivätkö hän ja Kay myös veteen. Uisivatko he meressä yhdessä, ja olisiko loppukesä tällaista? Vain he kaksi yhdessä joka päivä, kunnes heidän piti palata kaupunkiin. Niin Ellen toivoi, mutta hän ei uskaltanut kysyä. Hän tutkaili Kayn kasvoja löytääkseen niistä vastauksen, mutta Kay vain katsoi takaisin, hymyili tavalliseen tapaansa ja näytti siltä kuin kaikki olisi samoin kuin aina. Ellenin mielessä jokin heidän välillään oli kuitenkin lopullisesti muuttunut, ja myöhemmin kotiin palatessaan hänestä tuntui kuin hän olisi leijunut irti maasta.

Balettimestari - eroottinen novelli

Balettimestari

Minulle baletti on aina merkinnyt ylevyyden saavuttamista. Kehoni oli instrumenttini, jonka olin kurinalaisen treenauksen, ravinnon ja levon avulla virittänyt äärimmilleen saavuttaakseni täydellisyyden joka ikisessä sävelessä. Se oli jatkuvaa tasapainoilua niin näyttämöllä kuin sen ulkopuolellakin, kun treenasin, ja kun olin vapaalla.

Tiesin täsmälleen, miten paljon minun tulisi treenata, miten paljon proteiineja, hiilihydraatteja ja niin edelleen minun tulisi syödä ja miten minun tulisi nukkua. Kaupungilla riekkuminen ja kermakakut eivät olleet osa ohjelmaani. Mutta en koskaan pitänyt sitä rasittavana. Niissä ei ollut mitään sellaista, mitä olisin halunnut niin paljon, ettenkö olisi ollut valmis luopumaan niistä tanssin takia.

Kontrolli, jonka sain kehostani, vastineeksi luopumisesta, oli itsessään juovuttavaa. Kun tunsin voiman lihaksissani, jotka saivat minut liitämään keveästi ilmassa, tekemään piruetteja ja pyörimään helposti kuin lumihiutale, olin onnellinen. Kesyin painovoiman suurempien tarkoitusperien palvelukseen. Asetin jalan toisen eteen ja etenin vaivattomasti soolotanssijoiden joukkoon. Minulle mikään ei ollut raskasta, eikä mikään vavisuttaisi tasapainoani.

Aina siihen helleaaltokesään saakka. Teatteri osallistui vaihto-ohjelmaan, ja meillä oli New Yorkista vieraana balettimestari, joka tulisi valitsemaan soolotanssijat syksyn esityksiin. Joten vaikka ilmastointi, tuulettimet tai mikään

muukaan ei kyennyt viilentämään ylikuumentuneita tanssisaleja, pidimme koetansseja koetanssien perään, jotta hän voisi valita tanssijat. Yleensä minulla ei ollut mitään koetansseja vastaan. Kaikki, mikä liittyi tanssiin, oli hyvästä. Mutta huomasin ärsyyntyväni tästä mitättömästä newyorkilaisesta kaverista. Se oli varmasti kuumuuden syytä, mutta oikeasti, miten vaikeaa valinta nyt voi olla? Miksi sen täytyi kestää niin kauan? Hänen kasvoiltaan ei voinut lukea minkäänlaisia reaktioita. Hän pyysi meitä vain tanssimaan yhä uudestaan.

Yleensä unohdin kaiken kilpailun ja kunnianhimoiset pyrkimykset heti, kun tanssin. Ei siis ollut enää kyse urastani, vaan vain musiikin ja tanssin yhdistymisestä, taiteelle antautumisesta. Mutta tämä kerta tuntui erilaiselta.

Oli kyse *La Sylphiden* modernista tulkinnasta, jossa miesten ja naisten roolit olivat käänteiset, ja tavallaan se oli minusta järjetöntä. Samaan aikaan en kuitenkaan koskaan aiemmin ollut kokenut toivovani jotain roolia niin palavasti. En halua väittää, etten olisi koskaan kokenut mustasukkaisuutta, jos joku kollegoistani sai roolin, josta olin itse haaveillut. Tunne ei vain yleensä kestänyt kovin kauan.

Mutta kuumuus ja tämä ärtymys tekivät minut omituisen itsepäiseksi. Ja ensimmäistä kertaa sitten nuoruusvuosieni huomasin olevani hyvin hermostunut ja peloissani, kun oli vuoroni tanssia.

Kuumuus ryömi vaatteideni alle ja kietoutui kehoni ympärille, joten hiki norui kaikkialta. Kollegoideni vaatteissa näin myös suuria hikiläikkiä, ja kuumuus sai pääni vapisemaan. Kireät baletti housut liimautuivat jalkoihimme. Tavallaan olisin halunnut luopua koko hommasta, mutta samalla tunsin imua saada roolin kaikesta huolimatta.

Vihdoinkin balettimestari kiitti ja pyysi meitä pitämään tauon. Me vajosimme lattialle, seinien vierustoille lepäilemään ja tangoille venyttelemään pyyhkeiden kanssa.

"I shall dance the male part myself", mestari sanoi ja nousi divaanilta, jolla oli istunut.

Mikä persereikä, ajattelin. Näin kollegoideni ajattelevan samoin. Hän oli saanut meidät hyppimään ja juoksemaan päiväkausia hien roiskuessa meistä, ja sitten kukaan ei kuitenkaan ollut riittävän hyvä tälle hienolle herralle. Jos hän olisi voinut tanssia koko baletin itse, hän olisi taatusti tehnyt sen. Hän ei ollut huomaavinaanakaan tyytymättömyyttä, joka iskeytyi häneen kaikkien katseista ja toistui loputtomiin kaikista peleistä, vaan jatkoi kasvot yhtä ilmeettöminä:

"I haven't yet decided for the female part. We will have to make a few more tests."

Sen täytyi olla vitsi. Miksi hänen tarvitsisi nähdä meidän tanssivan lisää? Mitä hän vielä luuli saavansa selville?

"Just to test the energy between us", hän jatkoi. Ehdin juuri ajatella, ettei hän varmastikaan kokisi hyvää energiaa kenestäkään meistä, kun hän katsoi minuun ja sanoi: "I should like to begin with you, Anya."

Sydämeni hypähti. En tiennyt, johtuiko se ilosta vai vihasta. Tunsin, että tämä rooli oli kuin minulle tehty, minun TÄYTYI saada se, mutta samalla tunsin outoa ärtymystä ja epävarmuutta, jota en koskaan ennen ollut kokenut.

"The rest of you can go home. Take a cold shower", mies jatkoi, ja ensimmäistä kertaa hänen suupielessään saattoi aistia aavistuksen vinosta hymystä. "Is it always this hot in the summer here?"

Hänen osoittamansa inhimillisyyden aavistus sai tunnelman heti keventymään, ja tuntui siltä kuin kaikki muut olisivat antaneet anteeksi sen tanssihelvetin, jonka

läpi hän oli meidät työntänyt ja josta ei ollut ollut minkään valtakunnan hyötyä. Toiset tanssijat katosivat salista jutellen ja höpöttäen.

Ovi sulkeutui viimeisen kollegani perässä, ja hiljaisuus laskeutui saliin yhtä raskaana ja paksuna kuin kuumuus. Suljin silmäni ja nielaisin. Tunsin hengitykseni. Koetin päästä irti ärtymyksestäni. Oli kyse tanssista.

Sitten hän napsautti sormiaan (todella ärsyttävää) ja teki merkin, että minun tulisi ottaa paikkani. Hän katsoi minua arvioivasti. Sitten hän otti t-paitansa pois ja meni omalle paikalleen pukeutuneena pelkkiin kireisiin housuihin, jotka nuolivat hänen alapäättään ja reisiään.

Hän oli lyhyempi kuin useimmat kollegani, mutta todella lihaksikas. Huomasin kaksi poikittaista arpea hänen pumpatuissa rintalihaksissaan. Samalla huomasin myös, että minun oli vaikea seisoa paikoillani. Vaikea pysyä tasapainossa. Hänessä oli jotain, huoneen energiassa oli jotain, mikä sai minut epävarmaksi. Pelkäsin menettäväni kontrollin. Hengitin syvään lämmintä, kosteaa ilmaa, ja sitten tanssimme.

Kontrollin tunne palasi. Olimme yhtä tanssiessamme. Tanssimme toisemme tanssissa ja kääntyilimme ja pyörimme, ja minua vaivannut ärtymys alkoi laantua. Hiki valui, mutta lämpö ei nyt voinut tehdä minulle mitään.

Ja silloin, sekunnin murto-osan ajan, otin katsekontaktin hänen silmiinsä peilin kautta. En tiedä, mistä se johtui, mutta se sai minut epäröimään ratkaisevalla hetkellä, ja askeleeni menivät sekaisin. Otin vääriä askeleita! Hitto soikoon. Kirosin ja purin hammasta.

Mies otti pyyhkeen, kuivasi itsensä ja sanoi, minuun katsomatta, että voisin nyt lähteä kotiin. Hitto. Suutuin. Tämä oli MINUN roolini. Eikä kuumuus tai mikään muukaan saisi viedä sitä minulta.

Pyysin saada yrittää uudelleen. Hän katsoi yllättyneenä minuun. Ethän sinä osannut roolia, hän sanoi ja käänsi minulle selkensä. Minä väitin vastaan. Sanoin, ettei tuollaista ollut koskaan ennen tapahtunut. Hän totesi, että minun pitäisi mennä kotiin lepäämään. Että vaikutin stressaantuneelta.

En tiedä, mikä minuun meni, mutta jostain syystä vereni alkoi kiehua. Minä en ole MILLOINKAAN stressaantunut, sanoin kiukkuisesti. Eikä mikään hovskisnovski balettimestari New Yorkista voi tulla sanomaan minulle sellaista. Ja miksei hän katsonut minuun, kun puhuin hänelle? Hän ei tajunnut mitään. Luuli olevansa niin hieno. Minä tiesin täsmälleen, miten paljon töitä ja miten paljon lepoa tarvitsin. Mitä minun tuli syödä. Miten minun tuli asettaa jalkani. Tällaista ei koskaan aiemmin ollut tapahtunut minulle. Minä en KOSKAAN tehnyt virheitä. Sen täytyi johtua kuumuudesta, mutta ainakaan hänen ei tulisi luulla, etten osaisi asiaani...

Vihdoin hän kääntyi. Hän katsoi suoraan minuun ja otti huikan vesipullostaan. Olin hengästynyt. Mitä minä olin tehnyt?! Olin pilannut kaikki mahdollisuudet tähän rooliin. Mutta mies ei sanonut mitään. Kallisti vain hieman päätään katsoen samalla koko ajan minuun. Sitten hän otti toisen kulauksen.

"You seem to have an issue with control", hän sanoi ja roiski vettä pullostaan kaulalleen ja rintakehelleen. "Maybe you should try to relax a bit."

Minä vapisin. Räpyttelin. Hetken pelkäsin, että pyörtyisin.

Hän veti kätensä hikisen tukkansa läpi ja nuoli veden huuliltaan. Sitten hän ojensi minulle vesipulloaan. Join ahnaasti enkä irrottanut katsettani hänestä. Tuntui kuin katoaisin, jos hän ei katsoisi minuun. Annoin veden valua suupielistäni, alas kaulaa pitkin ja lämpimien rintojeni